

Benim babam hep çekmecede dururdu. Canım sıkıldığında, seyrek gelen misafirlerle eski anıları yad etmek için gelirdi babam aramıza. Eskimiş fotoğraf albümünün içinde geçen yılların inadına pırl pırl dururdu babamın çoğu bensiz, üç-beş tanesi de benimle olan fotoğrafi. Babamla ilgili tek bildiğim bu fotoğraflardı. Ne bir anı ne bir ses ne de bir his... Sıfırdan öğrenecektim baba olmayı. Benim için iyi veya kötü bir örnek yoktu hafızamda. Babalık tertemiz bir sayfaydı benim için, tüm acemiliğimle dolduracağım.

İlk sayfamın ilk cümlelerini Tuğra'mızın, annesinin karnındayken duyduğum kalp atışları ile yazdım. Dünyaya gelmeden uzun sohbetlerim oldu kendisiyle, söyleyemediklerimi yazdım bir kenara belki yıllar sonra okur diye.

Baba adayı iken anladığım ilk şey dünyaya bir çapa attığımdı. Ayakta daha sağlam kalmak için bir sebebim vardı artık. Anlamam gereken çok daha fazla nokta olduğunu Tuğra'mızı ilk kez kucağıma aldığımda anlamıştım. Gözleri, elleri, burnu küçücük bir adamın kocaman bir etkisi oldu hayatımda. O büyüdükçe ben de biraz daha baba oluyordum aslında. Gözümün içine baktıkça, küçük parmaklarıyla bana dokundukça, gülümsedikçe ve tabi ağladıkça, ateşlenip uykusuz geçirdiği gecelerce babaydım artık.

Baba oldukça anlıyordum ki baba olmak bir unvan veya kavram değil bir yolculuğun adımıydı. Adeta bir gözlük gibi... Baba olma gözlüğünü taktığınızda artık tüm gördüklerimiz o camların ardından farklı bir kimlik kazanıyordu ve bu gözlük sadece gözümüze değil gönlümüze de takılıyordu. Kendi anne babanıza, abinize-ablanıza, komşularınıza bakışınız, onlara karşı tanımlamalarınız değişiyordu. Kurduğum bir cümleden önce içimde üç cümle daha kuruyor ve kurduğum cümleden sonraki üç cümleyi de düşünür hale geliyordum.

İnancınız bile değişir babalık yolculuğunuzda. Rabb'imizin kullarını olan yaklaşımını, merhametini, hiddetini ve yeri geldiğinde sitemini daha önce hiç görmediğiniz noktadan görmeye başlarsınız. Dünyaya gelişinde sadece bir payınız olan evladınıza olan bağlılığınız ve sevginiz yanında sizi yoktan var eden ve tüm nimetlerin tek sebebi olan Rabb'imizin biz kullarına bakışını bambaşka bir yerden görmeye başlarsınız en azından.

Yolculuğun tabiatındandır değişim. Yollar, manzaralar değiştikçe yolculuk da farklı bir hal alır. Tuğra'mız büyüdükçe babalığım da farklı biçimler almaya başladı. Ciğerpareniz ile birlikte değişir babalığınız. Gün gelir, kendinizi artık tecrübeli bir baba olarak görmeye başlarsınız ve tam o anda tüm zanlarınız altüst olur. Kucağınıza bir Harun tutuşturlar da babalığınız sıfırlanır. Minicik gözlerine bakınca anlarsınız ki vakit daha iyi bir baba olmak için mevcut binayı yıkıp daha güzelini, daha doğrusunu ve daha sağlamını yapmanın vaktidir.

Yolculuktan aldığınız haz da ikiye katlanmıştır artık. Bir yanınızda boyunuz kadar delikanlı paşanız, diğer yanınızda sevimli kuzunuz... Biriyle memleket meselelerini hararetle konuşur ve dertleşirken, diğeriyle koridorda yapacağınız futbol maçının heyecanını planlarsınız. Abi-kardeşi kavga ederken izlemenin garip hazzını duyarsınız çocukça.

Yaşlandığınızı anlarsınız bu yolculukta. Paşa ve kuzunun büyümesini izlemeye dalmışken yılların hesabını kaçırmışsınızdır çoktan.

Ve eşinizi daha iyi anlarsınız –anlamalısınız- babalık yolculuğunda. Sizi bambaşka biri yapan bu mucizeleri gerçek kılan kişiyi, sevdiğinizi. Tüm bu yolculukta hemen yan koltuğunuzda otururken aynı manzarayı izlemekten zevk aldığınız en güzel emanetinizi.

Büyüttüğünüz kadar değil, büyüdünüz kadar babasınız da aslında. Ve paşa ile kuzunun annelerine verdiğiniz kıymet kadar babasınız, tüm inceliğiyle...